

[Westergaard Andersen.]

udvalget til syvende og sidst er det besluttede forum, men det må være ønskeligt, at de, der har indsigt på bestemte områder, i det mindste er med til drøftelsen af de løsninger, der vælges.

I det hele forekommer det mig, at den måde, denne krise har udviklet sig på, demonstrerer et svigt i det forberedende arbejde. Det er, ligesom hele problematikken først efterhånden er blevet rigtig bekendt uden for markedsudvalgets kredse nu, hvor der er kommet dramatik på. Jeg synes, det er karakteristisk, at det første papir, vi overhovedet får fra markedsministeriet efter afstemningen den 2. oktober, det var det papir, vi fik i går, efter at der var kommet dramatik på. Dette mener jeg er en svaghed. Der er en informationskløft, og det er af afgørende betydning for afværgelse af kriser af denne art i fremtiden, at denne informationskløft bliver dækket til.

Informationspligten ligger naturligvis bl. a. hos pressen, og jeg synes, man kan sige, at stort set har pressen indtil nu ikke fyldt den rolle, som man kunne forvente, vedrørende informationsopgaverne. Jeg kan godt se, at der ligger et formildende moment deri, at de traditioner, der findes i Bruxelles, ikke stemmer med de traditioner, vi har i det danske politiske liv vedrørende orientering af pressen. Jeg ved, at der er flere end mig, der fulgte tv-udsendelsen, hvor man så EF's informationschef, som fik det samme indtryk som jeg, nemlig at man har en informationschef, hvis opgave i første række er at sørge for, at der ikke slipper for meget ud — og hvis der alligevel slipper noget ud, så prøver han på at uskadeliggøre det. Det er en af de vanskeligheder, der arbejdes med, det er en af de vanskeligheder, som vi har en naturlig opgave i at få ryddet af vejen, så forholdene bliver anderledes.

Jeg synes også, jeg vil pege på, at markedssekretariatet har lukket af for offentligheden efter den 2. oktober. Der er et behov for, at vi får informationer ud ad den vej. Det var under EF-debatten i virkeligheden forbløffende, at disse udmærkede notater, som markedssekretariatet udarbejdede, ikke uden videre kom ud til folketingets medlemmer. Når jeg ser de notater, der er udarbejdet siden, synes jeg, det må være naturligt, at i hvert fald redegørelser for saglige forhold,

som markedssekretariatet så udmærket udarbejder, bliver kendt i det mindste i denne kreds og for så vidt også bliver stillet til rådighed for offentligheden.

Jeg ved, at regeringen nu — det fremgik af statsministerens tale — vil lade de aktstykker, som Kommissionen oversender til Ministerrådet, distribuere hos os. Det er altså ikke sket indtil nu, men jeg er selvfølgelig sikker på, at det kommer til at ske.

Ud over det mener jeg også, at det udvalg, der sidder og arbejder, må tage under overvejelse, på hvilken måde man her i folketinget kan nyttiggøre de parlamentariske, vi sender til EF. De folketingsmedlemmer, der sidder i EF-parlamentet, bør have en særlig forpligtelse til — de bør i hvert fald føle en særlig forpligtelse til — at stille spørgsmål til ministrene på et tidspunkt, hvor man kan se, at væsentlige sager toner op i horisonten.

Jeg vil også gerne opfordre til, at ministre af egen drift — og i højere grad i disse spørgsmål end i andre saglige anliggender — kommer til folketinget, lægger problemer frem for folketinget, sådan at der er et rimeligt beslutningsgrundlag, i det øjeblik beslutningerne skal træffes; med den begrundelse, naturligvis, at disse beslutninger her i folketinget skal træffes på et meget tidligt tidspunkt i en sags forløb.

Lad mig til sidst runde dette af og sige, at det for mig er meget væsentligt, at befolkningen kan føle, at den er med i EF-afgørelserne også efter den 2. oktober. Vi havde op til den 2. oktober en ganske enestående interesse i befolkningen for disse EF-spørgsmål, og det er afgørende for os, at vi nu ikke taber den på gulvet, at vi ikke skaber en opfattelse af, at det, der foregår, faktisk er uden for rækkevidde for det almindelige menneske. De opgaver, som i dag pålægges regeringen med hensyn til at orientere markedsudvalget, må og skal føres videre ud, sådan at det bliver en bredere orientering af folketinget og der på den måde skaffes en baggrund for, at befolkningen får de nødvendige oplysninger, som den må have for reelt at kunne være med til at tale sammen om, hvilke beslutninger der skal træffes.

Anders Andersen: Jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til forhandlingsforløbet, som har fundet sted her i for-